

Η ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἱδρυσις τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην καὶ στιβαρὰν καὶ ἀκούραστον διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ. Μεταξᾶ, ἣτις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνέπνευσε τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἀποτελεῖ ἐξαιρετικῶς χαρμόσυνον γεγονός εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀνὰ τὸν Ἑλληνισμόν ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως, καὶ πρέπει νὰ διαλαληθῇ, νὰ γνωσθῇ καὶ χαιρετισθῇ μετὰ χαρᾶς ἀπὸ ὅλον τὸ πανελλήνιον.

Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν εἴπωμεν, ὅτι πρῶτος ὁ κ. Μεταξᾶς κατενόησεν εὐρύτατα τὴν ἀνάγκην τῆς συστάσεως σχολῆς, ἣτις, πλὴν τῶν κλασικῶν σπουδῶν, νὰ ἀσφαλίζῃ ἐκ παραλλήλου τὴν γλωσσολογίαν καὶ τὴν πρακτικὴν μόρφωσιν τῶν ἑλληνοπαίδων. Ἰδίως ἡ σπουδὴ τῶν ξένων γλωσσῶν, ἣτις, καθ' ὃν ἐρασιτεχνικὸν τρόπον ἐδιδάσκοντο, ἐθεωρεῖτο ὡς τι πάρεργον καὶ ἀπετέλει ὄχι πλέον ἀνάγκην ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῶν συνθηκῶν τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, ἀλλὰ περιττὴν οἶονεὶ καὶ διακοσμητικὴν πολυτέλειαν, ἀπησχόλησε σοβαρῶς καὶ ἀποφασιστικῶς τὴν προσοχὴν καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ ἱδρυτοῦ. Πόσον δὲ ἡ ἀνάγκη αὕτη ἦτο ἐπιτακτικὴ καὶ ἐπείγουσα, μαρτυρεῖ τὸ φαινόμενον ὅτι χιλιάδες ἑλληνοπαίδων ἐξεπατρίζοντο καὶ ἐκπατρίζονται ἐτι ἀνὰ τὰ ξενόγλωσσα λύκεια τῆς Ἀνατολῆς, Αἰγύπτου, κλπ., ὑφιστάμενα, πλὴν τῶν ὑπερόρκων δαπανῶν, τὰς πικρίας καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ξενητείας, ἐπὶ βλάβῃ συνήθως τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ διαστροφῇ τοῦ ἤθους καὶ τῆς ψυχῆς ὑπὸ τὴν φανεράν ἢ λανθάνουσαν πνοὴν τοῦ προσηλυτισμοῦ.

Κατὰ πόσον δὲ ἡ ὀξεῖα ἀντίληψις τοῦ κ. Μεταξᾶ ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ἑλλειψιν ταύτην, καὶ διὰ ποίων ἀποτελεσματικῶν μεθόδων ἐννοεῖ νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ, ἀρκεῖ τὸ γεγονός καὶ μόνον ὅτι συνέστησεν ἐν τῇ Σχολῇ αὐτοῦ πρῶτος καὶ μόνος αὐτὸς ἐν Ἑλλάδι πλήρες Ἑλβετικὸν Νηπιαγωγεῖον λειτουργοῦν δι' ἐπίτηδες μετακληθειῶν πτυχιούχων ἐλβετῶν, ὥστε ἡ γαλλικὴ τοῦλάχιστον γλῶσσα, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὰ βῆθρα αὐτὰ τοῦ νηπιακοῦ σχολείου, νὰ ἀποβαίνῃ κτῆμα

προσιτή, σχεδόν μητρική, καὶ διὰ τὰ τέκνα τῶν μὴ εὐπορουσῶν τάξεων, καὶ ὄχι προνόμιον τῶν πλουσίων τῶν μισθούτων πρὸς τοῦτο γαλλίδας κατ' οἶκον παιδαγωγούς.

Ἀλλὰ καὶ τὸ εἰσαχθὲν συνάμα ἐν τῇ Σχολῇ σύστημα τῆς ἀφιερώσεως ὅλων τῶν μεταμεσημβρινῶν ὥρῶν εἰς τὴν γαλλικὴν, τὴν ὑποχρεωτικὴν συνομιλίαν μετὰ γαλλοφώνων καθηγητῶν καὶ τὴν γαλλιστὶ διδασκαλίαν τῶν κυριωτέρων μαθημάτων, τίθησιν ἐδραίως τὰς βάσεις τῆς ἐντελοῦς ἐκμαθήσεως οὕτως, ὥστε οἱ θέλοντες ἐκ τῶν μάθητῶν, μετὰ τὴν ἐκ τῆς Γ' γυμνασιακῆς τάξεως ἀποφοίτησίν των, νὰ δύνανται, παρασκευαζόμενοι εἰς ἰδιαιτέρον τμήμα τῆς Σχολῆς, νὰ ἀκολουθήσωσιν ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ ἀνωτέρας γαλλικᾶς σπουδᾶς πρὸς ἀπόκτησιν γαλλικοῦ ἀπολυτηρίου (baccalauréat) μετ' ἐξέτασιν ἐνώπιον τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς.

Τὸ ὄνειρον τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς καὶ ἡ εὐγενῆς φιλοδοξία, ὑφ' ἧς διαφλέγεται, εἶνε νὰ ἀναγάγῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ εἰς τοιαύτην περιωπὴν, καὶ νὰ τὸ ἀνυψώσῃ ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πανελληνίου, ὥστε νὰ ἀποβῇ περιττὴ ἡ προσφυγὴ εἰς τὰ ξενόγλωσσα καὶ ἀλλόθρησκα λύκεια, νὰ προικίσῃ δὲ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ τὸ ἔθνος διὰ διδακτηρίου ἐκπληροῦντος ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νεωτέρου ἐκπολιτιστικοῦ πνεύματος. Ἡ Ἑλληνογαλλικὴ Σχολή, διὰ τῆς ἀληθινῆς καὶ συστηματικῆς γλωσσομαθείας, τῆς πλήρους ἐμπορικῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς ἑλληνοπρεποῦς διαπλάσεως ψυχῶν, χαρακτήρων καὶ ἠθῶν, μέλλει νὰ ἀποδώσῃ ὄχι ἀχρήστους δοκησιδόφους καὶ ἡμιμαθεῖς σχολαστικούς, φωνογράφους ξηρῶν καὶ νεκρῶν τύπων καὶ κανόνων γραμματικῶν οἷους ἀπεργάζεται τὸ ἐκνευριστικὸν σχολαστικὸν σύστημα τῆς κρατούσης ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ ἐργάτας καὶ βραχίονας εὐρώστους εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν, τὴν τραπεζιτικὴν καὶ τὰ ἄλλα πρακτικὰ ἐπαγγέλματα, προσέτι δὲ ὄργανα εὐπραγίας εἰς τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, παράγοντας προόδου εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ πολίτας χρηστοὺς εἰς τὴν πατρίδα.

Ο Δ Ο Ι Π Ο Ρ Ο Σ

ΔΕΝ θέλω ἐγὼ τριαντάφυλλα στὸν ἔρημό μου δρόμο,
 δέντρο δὲν θέλω νὰ σταθῶ, πηγὴ νὰ ξεδιψάσω·
 ἐγὼ ἀνεβαίνω τὸ βουνό μ' ἓνα σταυρὸ στὸν ὄμο.
 Τοῦ φθινοπώρου ἄς ἀπλωθοῦν τὰ φύλλα νὰ περάσω.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ